

Ένα πανέμορφο παραμύθι...

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Ακούραστος ο γερο-Πέτρος καθάριζε κρεμμύδια στην πανήγυρη της Παναγίας για την εσπερινή τράπεζα. Θα΄ρχοταν πατέρες και ψαλτάδες από την έρημο να στολίσουν την αγρυπνία.

Και πως έκανε ο γερο-Πέτρος άμα ξεκινούσε τα μέγιστα ανοιξαντάρια του Κουκουζέλη και το «Θεοτόκε Παρθένε» του Μπερεκέτη! Κι΄ όλο και σκούνταγε το Δανιήλ τον Εκκλησιαστικό να κουνήσει ακόμα πιο δυνατά το χορό και τον

πολυέλαιο.

- Ω Θεέ μου, και πως θα΄ ναι στον Παράδεισο, ακουγόταν η φωνή του γερο-καλόγερου.

Παρ΄ ότι το στασίδι του ήτανε μπροστά στα γεροντικά, εκείνος με ευλογία του ηγουμένου στεκότανε σε κείνα των αρχαρίων, στο στασίδι που στάθηκε σαν πρωτόρθε στο μοναστήρι. Ώρες ορθός στην Εκκλησία, όμοιο πυρφόρο Χερουβείμ που λάτρευε με σεβασμό το Θεό Του.

- Και δε μου λες, παππού, τι είναι η Παναγία για τον κόσμο; ρώτησε ο πατήρ Υπάτιος το Γέροντα.

Ο γερο-Πέτρος άφησε τα κρεμμύδια και το μαχαίρι μεμιάς και πήρε ύφος σοβαρό σαν να΄ βγαζε λόγο επίσημο.

- Εγώ, πατέρες, γράμματα δεν ξερω να τα πω όμορφα και δουλεμένα. Μ΄ αύτη η ιστορία είναι πέρα ως πέρα αληθινή Σε μένα την είπαν ταπεινοί μοναχοί του Όρους που ποτέ δεν φιλιώθηκαν με το ψέμα. [\(περισσότερα...\)](#)